

?Outlets'

Immersos com estem en un context de profunda recessió econòmica, precarietat laboral, alt índex d'atur i una incertesa sòcio-econòmica general, no és estrany que el consum en general hagi caigut als darrers anys i, tot i que aquest descens s'ha frenat lleugerament als darrers mesos, segueixi encara cap avall. Això fa que hagin anat apareixent arreu botigues anomenades *outlet*, un terme anglès -només faltaria!- que vol indicar, més o menys literalment, que hom dóna sortida a un gruix important d'estocs. Val a dir també que diversos establiments tradicionals han habilitat un espai per a aquests tipus de productes. No cal dir que tot plegat és sovint una manera de treure productes (habitualment del ram tèxtil) de baixa qualitat i que són comptades les que ofereixen mercaderia passada de moda, però d'un cert nivell. Per cert, la nova legislació comercial catalana ja comença a regular aquest tipus de venda, de cara a evitar excessos en aquest àmbit.

Però jo avui el que volia parlar més aviat és que crec que el sector comercial comença a abusar irresponsablement d'aquest model d'oferta. Crec que és força absurd pagar unes morterades per unes coses que després es rebaixen moltíssim. Això descol·loca en gran manera el client que, quan compra, a vegades no sap si l'estan estafant. Per lògica, el mercat s'ha d'adaptar en certa mesura a la demanda i, per això, no té sentit una producció massiva per després rebentar-la teòricament de preu. En el fons, hom té la sensació que els preus d'una *outlet* són els que realment corresponen.

Una altra cosa són les ofertes puntuals i les sortides al carrer de botiguers locals per acabar de rematar la temporada de rebaixes. A Manresa, darrerament s'han produït dues experiències reeixides: "Estocs al Carrer" i "Fora Stocks". La primera iniciativa ha anat a càrrec de comerciants dels carrers Born, Nou, Plana de l'Om i Urgell. I l'altra, amb un recorregut de 18 edicions, per la "UBIC- Manresa + Comerç". Segons sembla han gaudit de públic, tot i que les vendes han estat relativament modestes. Ja se sap que la butxaca de tothom és gasiva a l'hora d'obrir-se, donades les circumstàncies que he apuntat i que tots, amb major o menor mesura, vivim. Convé anar amb aquesta línia, tot i que m'han sobrat algunes declaracions a la premsa de botiguers del nucli històric, que semblaven destil·lar un greuge respecte al que passa al carrer Guimerà i que això fa que hagin d'espavilar-se, ja que no compten prou amb ells. Que tinguin la iniciativa de celebrar la seva pròpia fira és perfecte, però no cal que es comparin amb altres sectors ciutadans. Al cap i a la fi, pel que sé tothom qui vulgui es pot apuntar a la proposta de la UBIC, a l'emblemàtic passeig de Pere III. O sigui, que a treballar amb harmonia i apostant pel comerç autòcton i de proximitat, que és realment el que realment dóna vida a les ciutats davant les grans cadenes amb tics oligopòlics. En el fons, triant on i què comprem, també estem definint un model de societat.